

egenkapitalen i banker og sparekasser medfører § 21 en række ændringer i forhold til de gældende egenkapitalbestemmelser i BL § 7 og i Spkl. § 16, stk. 1 og 2.

Til stk. 1.

Reglen bygger på forskrifterne i BL § 7, stk. 1, om beregning af gælds- og garantiforpligtelserne. Bestemmelsen afviger fra BL § 7, stk. 1, på følgende punkter:

1. Kravet om en egenkapital på mindst 400.000 kr. er slettet som overflødig.

2. Den særlige bestemmelse i BL § 7, stk. 1, nr. 3, om, at der ved opgørelsen af gælds- og garantiforpligtelserne kan bortses fra 50 pct. af garantier, der ikke er sikret ved tilsvarende indskud i banken, er udgået. Som anført nedenfor er der fra et risikosynspunkt ikke grund til at behandle garantier anderledes end lån, og den skærpelse af kravet til bankernes egenkapital, som er en følge af fradragsreglens bortfald, mere end opvejes ved, at egenkapitalprocenten er nedsat fra 10 pct. til 8 pct.

3. Det i BL § 7, stk. 1, nr. 4, omhandlede fradrag for et beløb svarende til den i BL § 11, stk. 3, sidste pkt., omhandlede tillægsbeholdning af særlige midler er, uanset at der herved sker en mindre skærpelse af egenkapitalkravet, udeladt, idet pligten til at holde en sådan tillægsbeholdning ikke foreslås opretholdt ved forslaget.

4. Der indføres et fradrag for ansvarlig indskudskapital af den i forslagets § 22 nævnte art.

Kravet i BL § 7, stk. 2, om, at de samlede garantiforpligtelser med visse undtagelser ikke må overstige 75 pct. af egenkapitalen er udeladt. Der synes at være et modsætningsforhold imellem denne særlige regel og reglen i samme paragrafs stk. 1, nr. 3, om, at der til gælds- og garantiforpligtelserne kun skal henregnes 50 pct. af garantier, der ikke er sikret ved tilsvarende indskud i banken. Den første regel peger i retning af, at garantier skulle være særlig risikobehæftede, medens den sidste må forudsætte, at det modsatte er tilfældet. Set fra et risikosynspunkt er der næppe større forskel på garantier og lån. Det foreslås derfor, at reglen i BL § 7, stk. 2, ikke opretholdes. Hertil kommer, at bestemmelsen har gjort det vanskeligt for en række banker at imødekomme det stigende behov for garantistillelse, især som følge af de i 1960'erne oprettede fonde (Byggeriets Realkreditfond, Provinsbankernes Reallånefond, Landsbankernes Reallånefond, Dansk Landbrugs Realkreditfond og Danmarks Skibskreditfond) og som følge af bankernes formidling af kreditter i udlandet.

I forslagets § 56, stk. 10, fastsættes en overgangs-

periode på tre år for sparekassers iagttagelse af det forhøjede egenkapitalkrav.

Til stk. 2.

Bestemmelsen, der er ny, tager bl.a. sigte på forpligtelser over for særlige godkendte institutter, der er eller måtte blive oprettet. Det forudsættes, at tilfaldelser gives generelt og ikke som individuelle dispensationer.

Til stk. 3.

Bestemmelsen svarer til BL § 7, stk. 3, og til Spkl. § 16, stk. 2, 1. pkt., dog med den ændring for bankernes vedkommende, at dispensationsbeføjelsen foreslås overført fra handelsministeren til tilsynet med banker og sparekasser. Denne beføjelse er i øvrigt allerede i medfør af handelsministeriets bekendtgørelse af 5. september 1962 henlagt til tilsynet. Endvidere foreslås indført hjemmel for tilsynet med banker og sparekasser til i det enkelte tilfælde at fastsætte en kortere frist end 6 måneder til berigtigelse af egenkapitaldækningen for at gøre det muligt for tilsynet at forhindre eventuelle misbrug af 6 måneders fristen.

Til § 22.

Til stk. 1.

Der henvises til de indledende bemærkninger. Da der som nævnt er tale om et supplement til bankernes og sparekassernes traditionelle kapitalgrundlag, fastsættes det, at beslutningen herom træffes af samme ledelsesorgan, som træffer beslutning om udvidelse af aktiekapital, henholdsvis garantikapital. Beslutningen om modtagelse af ansvarlig indskudskapital skal i øvrigt have vedtægtsmæssig hjemmel.

Til stk. 2.

Af hensyn til indskyderen bør det tydeligt fremgå af indlænsbeviset, at der er tale om ansvarlig indskudskapital, som er mere risikobetonet end almindelige indlån.

Opsagte beløb bør uanset opsigelsen hæfte, såfremt opsigelsesfristen udløber efter en betalingsstandsning eller en beslutning om likvidation. Er opsigelsesfristen udløbet inden dette tidspunkt, uden at beløbet er blevet hævet, må hæftelsen betragtes som ophørt. Det påregnes herved, at banken eller sparekassen drager omsorg for, at sådanne beløb omgående ved opsigelsesfristens udløb overføres til andre indlånskonti.

Til stk. 3.

Da det ikke kan anses for rimeligt, at en bank eller sparekasse hovedsagelig opfylder det stillede krav til egenkapitaldækning gennem ansvarlig ind-